

Svorledes man forøvrigt vil dømme heri Salen eller udenfor den, vil jeg overlade til Andre, som have mere Eyst til at dømme end jeg, men jeg siger, at vi maa gaa ud derfra, og naar vi gjøre det — hvad jeg mener, vi bør — skulle vi ikke smaalig nedsette en Inkvistitions-kommission i Thinget til nærmere at drøfte Grundene; vi maa dog tro en Mand paa hans Ord. I Overensstemmelse hermed kan jeg ikke Andet end gaa med Mindretallet; jeg kan ikke være med til at slaa en saadan Grundsaetning fast som den, Flertallet vil slaa fast.

J. M. Hansen: Jeg kan ikke som de sidste Talere sige, at jeg paa Grund af de udførlige Foredrag, der ere holdte, vil være kort; thi netop de udførlige Foredrag, her ere holdte, gjøre mig det nødvendigt ogsaa at blive noget udførlig. Det forekommer mig, at de ærede Talere, som have forsvaret Mindretallet, ikke have stillet sig paa det rette Standpunkt, som de maa gaa ud fra. Vi staa paa Forretningsordenens Grund, og det lader sig altsaa ikke sige, at det er Bælgerne, der skulle afgjøre noget Saadant; thi Forretningsordenen siger: det er Thinget; og det lader sig altsaa ikke gjøre at afvise Sagen med at sige: det bliver en Sag mellem Rigsdagsmanden og Bælgerne; thi det Udvalg, hvortil Thinget har henvist denne Sag, maa holde sig til Bestemmelserne i Forretningsordenen, og disse sige, at det er Thinget, der skal afgjøre det, og Thinget har jo ved at henvise Sagen til det staaende Udvalg for Forretningsordenen allerede afgjort, at det er Thinget, der har Afgjørelsen. Altsaa er det dette, man maa gaa ud fra, naar man vil dømme om Indstillingen fra Udvalget, at dette staaar paa Forretningsordenens Standpunkt og maa yttre sig i Henhold dertil. Nu er det her — det skal jeg strax oplyse — det første Tilfælde, vi have af dette Slags, efterat Forretningsordenen i dette Punkt er kommen til at lyde som den lyder; det Tilfælde, vi have haft tidligere, forelaa under en

Forretningsorden, der ikke var overensstemmende med Paragraphen i den nuværende Forretningsorden. Man kan altsaa ikke slutte fra et tidligere Tilfælde til dette, thi vi have faaet en ny Forretningsorden i Mellemtiden, og denne har noget Mere end den tidligere om dette Punkt. Hvad denne Forretningsorden har, men som den tidligere ikke havde, er Begyndelsen af § 42, at et Medlem ikke uden Orlov bør udeblive fra Thingets Møder længere end saa og saa længe. Denne Udtalelse om, hvad et Medlem ikke bør, fandtes slet ikke i den tidligere Forretningsorden, og det var altsaa stillet hen, da der ikke var udtalt Noget om, hvad Medlemmerne burde i saa Henseende. Det kan altsaa ikke hjælpe noget, at man paaviser, at Monrad i sin Tid ikke havde angivet Grunde, hvorpaa han støttede sit Forlangende om Orlov, thi dengang var der ikke bestemt Noget om, hvad Medlemmerne burde. Medens jeg altsaa mener, at Udvalget er fuldt berettiget og ogsaa forpligtet til nu at stille sig paa det Punkt, hvad Rigsdagsmændene bør, og hvad de ikke bør, er dette saaledes det første Tilfælde af den Slags, der foreligger, efterat den nye Forretningsorden er givet, og det er Noget, vi Alle vide, at første Gang en Bestemmelse, det være sig hvilken som helst, skal anvendes, maa man med langt større Omhu overveie hele Spørgsmaalet og ikke indskrænke sig til at henvise til det enkelte Tilfælde, men anvende hele sin Opmærksomhed paa, hvorledes man tænker sig denne Bestemmelse anvendt i Fremtiden i alle lignende Tilfælde. Det er saa meget mere en Forpligtelse for det Udvalg, der skal behandle et saadant Spørgsmaal, naar det første Gang kommer frem, at tænke sig Stillingen i det Hele, som den i sin Almindelighed vil være, og dette endogsaa fortrinnsvis, fremfor at tage Hensyn til de særegne Omstændigheder og det enkelte Tilfælde, der ligger for. Det er dette, som Udvalget har stillet sig for Die — tilfald har Flertallet gjort det —, og det er fra dette Syns-